

og Ord og Ansigtsudtryk røbede den uformindskede Liden-
skab, hvormed han stadig tilbad sin Hustru, og hvis
Fyrighed kunde gøre et helt uhyggeligt Indtryk paa
dem, der kendte den lille hensvindende Rest af et
Menneskeliv, som kaldtes Fru Aggerbølle.

„Min stakkels Kone er i denne Tid frygtelig med-
taget!“ vedblev han, idet han opgav længer at kæmpe
mod sin Sindsbevægelse. „De veed, hun lider af disse
skrækkelige Syner, disse Hallucinationer, saasnart hun
er alene. De kan tro, det er forfærdeligt for mig at
tænke paa! Forleden Aften, da jeg kom hjem fra et
Sygebesøg . . . det var bleven noget sent, troer jeg . . .
saa jeg allerede paa Afstand, at der var tændt Lys
inde i Sovekammeret. Jeg forstod, at der maatte være
noget ivejen, og da jeg kommer derind — aa, jeg vil
aldrig glemme det Syn! — finder jeg min lille Kone
siddende oprejst i Sengen, hvid som et Lagen og
rystende over hele Legemet som i Dødskrampe. Jeg
styrter hen til hende og tager hende i mine Arme;
men hun kunde i Begyndelsen slet ikke tale. Min
elskede Sophie, raabte jeg — hvad er der sket? Hvad
er der sket? Endelig fik hun Kræfter til at fortælle
mig, at hun havde hørt nogen pusle udenfor omkring
Huset og set skrækkelige Ansigter paa Ruderne, og at
man havde raabt ind til hende, at man vilde trænge
ind og dræbe hendes Børn . . . lutter Feberfantasier
naturligvis, men alligevel saa forskrækkeligt, saa for-
færdeligt at være Vidne til!“

Han formaaede ikke længer at beherske sig. Taare-
strømme stod ham ud af Øjnene, og han bøjede sig
frem og lagde Hovedet i sin Haand.

„Men bedste Hr. Aggerbølle,“ udbrod samtidigt Hr.
og Fru Villing med oprigtig Medfølelse. Og idet Villing
opmuntrende klappede ham paa Knæet fortsatte han:
„Vær dog ikke saa utrøstelig, kære Ven! De skal se,
Sommervarmen vil nok hjælpe Deres kære Hustru. Naar